

Børne Blad

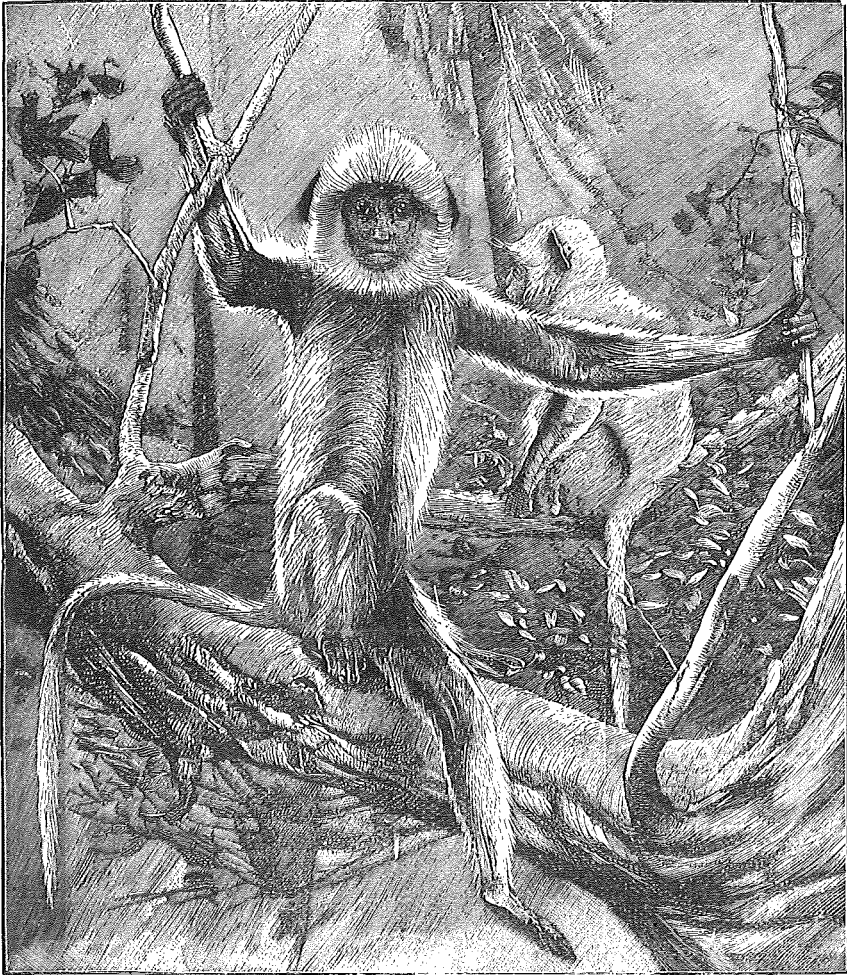

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 16.

17de april 1892.

18de aarg.

Hellige indiske Aber.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakke til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 80 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tales heres.

94 a.

Hvor førtes Jesus hen, da Pilatus havde overgivet ham til at korsfæstes? Hvad var korsfæstelsen? Hvem var korsfæstet til Golgatha? Hvem er det især, som nævnes blandt dem, der fulgte efter Jesus? Hvorledes var disse kvinners sindelag mod ham? Hvad sagde Jesus til dem? Hvorfor skulde de græde over sig selv og over sine børn?

Hvilken tid paa dagen var det, Jesus blev korsfæstet? Var han den eneste, som led denne straf? Hvor blev disse røvere korsfæstede? Hvorledes blev altsaa Jesus nu betragtet og behandlet? Var han da ogsaa en misdæder? Hvorfor lod han sig behandle paa denne maade?

Hvad var der skrevet over Jesu kors? Hvad skulde den indskrift betyde? Var Jesus jøbernes konge? Men var han det paa den maade, som Pilatus mente det? Hvorledes var han det da?

Hvad sagde Jesus først, efterat han var bleven naglet til korsfæstet? Hvorom bad han? Hvorom vidner denne bøn? Hvad var det altsaa, som mest laa ham paa hjerte? Tænkte han ikke ogsaa paa andre, som var tilfæde ved korsfæstet? Hvem var det? Hvad sagde han til sin moder? Hvem skulde være hendes søn? Hvem var den discipel, som Herren elskede? Hvad sagde Jesus til Johannes? Hvad mente han med disse ord? Forstod Johannes frelserens tale til ham? Hvad staar der om ham?

Lod Jesu fiender ham være i ro nu, efterat de havde faaet ham korsfæstet? Hvad gjorde de med ham? Var det bare stridsmændene og presterne, som gjorde dette? Hvilke andre var det? Hvad sagde denne røver til Jesus? Hvorfor spottede han ham altsaa? Tog ogsaa den anden røver del i denne spot? Hvad sagde han til sin kamerat? Hvilket vidnesbyrd giver han Jesus? Talte han ikke ogsaa til Jesus? Hvad sagde han til ham? Hvorom beder han Jesus i disse ord? Hvem holder han da Jesus for at være?

Og hvorfor beder han Jesus om at tænke paa ham? Hvad svarer Jesus ham paa denne bøn? Hvilken herlig forjættelse er det, røveren her faar? Vil ikke ogsaa du gjerne høre saadanne ord fra frelserens mund? I hvilken bøn af fadervor er det, du beder om at blive salig? Læs denne bøn

Eglantine.

En fortælling fra religionsforjællelserne i Frankrig.

(Slutning.)

Eglantine gif ind for at høre, hvad bestefaderen mente om sagen. „Det er mørkt“, sagde den gamle, „ingen kan se dig. Før ham til 'de fire ridderses grotte' i bøgesskoven. Siden faar du bringe ham mad hver dag, indtil soldaterne er reiste sin vei igjen.“ Den syge sank med disse ord tungt tilbage mod puden og drog et dybt suk i smerte.

Pastor Rabaut havde 8 dage holdt sig skjult i „de fire ridderses grotte“, og Eglantine var hver morgen frisk og smilende kommen med mad til hans ensomme tilflugtssted. Han kaldte hende sin lille ørkendue og sendte med hende mangt et trøstels og opmuntringens ord til sine forfulgte venner.

Soldaterne streifede omkring overalt; men ingen lagde videre merke til den lille pige, som sprang barbenet omkring paa fjeldknatterne med sine træsko i haanden og haaret flagrende for vaarvinden. Paa disse vandringer sang hun ofte med dæmpet stemme en eller anden af de gamle salmemelodier, som hendes bestefar havde lært hende.

„Er du rødt, mit barn?“ spurgte den gamle hende en aften. Hans sygdom syntes at tiltage for hver dag.

Eglantines mørke øine straalende som stjerner. „Nei, Gud er min borg og faste klippe“, svarede hun blidt og oplæste et bibelsvers, som hun nylig havde lært.

„Det kan alligevel være Guds vilje at befri dig fra denne verdens nød og lidelse

paa en maade, som jeg ikke skulde ønske", sagde den gamle, og store taarer strømmede ned over hans magre kinder. „Eglantine, jeg har i hele dag tænkt paa dem, som jeg tidligere har mistet i forfølgelsens tider. Jeg er ræd for ogsaa at tabe dig, og det er alligevel mig, som har ført dig i faren."

„Der er ingen fare for mig, bedstefar", svarede pigen med dybt alvor. „Du har gjort din pligt, og med Guds hjælp skal jeg ogsaa gjøre min."

Hun bøiede sig ned paa knæ og slog kjærlig sine arme om den gamles hals.

„Hvis det er Guds vilje at lade mig mødes med far og mor, saa vil vist ikke du hindre mig derfra, bedstefar. Vær imidlertid rolig. Vi vil synge vor aftensalme, saaledes som vi pleier."

Dagen efter gik Eglantine tidlig ud. Før hun gik, trykkede hun et kys paa den sovende bedstefaders pande. Hun fulgte et stykke stien bortigjennem fjeldet. Siden klatrede hun rask op ad og undveg alle banede stier. Efter en time at have klatret om mellem buske og fjeldknatter, naaede hun kanten af en høgestov. Her satte hun sig et øieblik ned for at puste ud efter den anstrengende tur.

Bludselig sprang hun op. Hun havde faaet øie paa en rigt blomstrende bild rosenbusk og skyndte sig hen for at bryde af en lang, høielig gren og morede sig ved at fæste de smukke blomster i sit haar. Derpaa greb hun atter sin kurv og fortsatte sin vandring.

Men hvorfor begynder du at skjælve, Eglantine? Jo, hun havde faaet øie paa en stikkelse, som sneg sig frem mellem træerne. Det var den katholske prest, som havde overraktet forsamlingen ved sidste møde. Eglantine søger at flygte, men ser sig i det samme omringet af en skare soldater. Presten har revet fra hende kurven, har taget tilside det græs, som laa øverst i den, og viser triumferende frem et brødstykke, lidt fæst og nogle

tørrede kastanjer, som han har fundet paa bunden af kurven.

„Kibaut er funden!" udbryder han. „Jeg er sikker paa, at denne ungen ved, hvor han opholder sig."

En underofficer, som endnu var ør i hovedet efter gaarsdagens driffelag, stammer:

„Vi skal holde vagt omkring forsamlingen og drikke en skaal paa prestens velgaaende, naar vi har ham vel i sælden."

De andre soldater satte i en latter.

„Kom nu og vis os, hvor presten er gjemt", raabte paa engang flere stemmer.

Eglantine sænkede blikket mod jorden og svarede ikke.

„Barnet forstaar os kanske ikke", sagde en af soldaterne, som syntes mindre grusom end de andre.

„Hun vilde kanske gjøre det, hvis hun fik se hele byen derude i brand", sagde underofficeren raat.

Presten bøiede sig ned mod hende og sagde: „Eglantine, jeg kjender dig meget godt igjen. Svar straks, ellers tager vi dig med til din bedstefar og sætter ild paa byen."

Eglantine var bleven meget bleg og trykkede sine sammenknugede hænder mod brystet. Den friske morgenvind rev bort det ene blad efter det andet fra den skrøbelige blomsterkrans om hendes hoved.

„Der findes i hele byen ingen anden end mig, som kan vise eder, hvor hr. Kibaut er", sagde hun tilslut. Hendes stemme var i begyndelsen lav og skjælvende; men den blev sterkere, eftersom hun talte.

„J behøver ikke at sætte ild paa for folk i byen; thi ingen af dem kan give eder nogen oplysning."

„Men du — du ved altsaa hvor han er", udbrød underofficeren.

Presten greb hende heftig i skulderen. „Bed du det?" spurgte han vred.

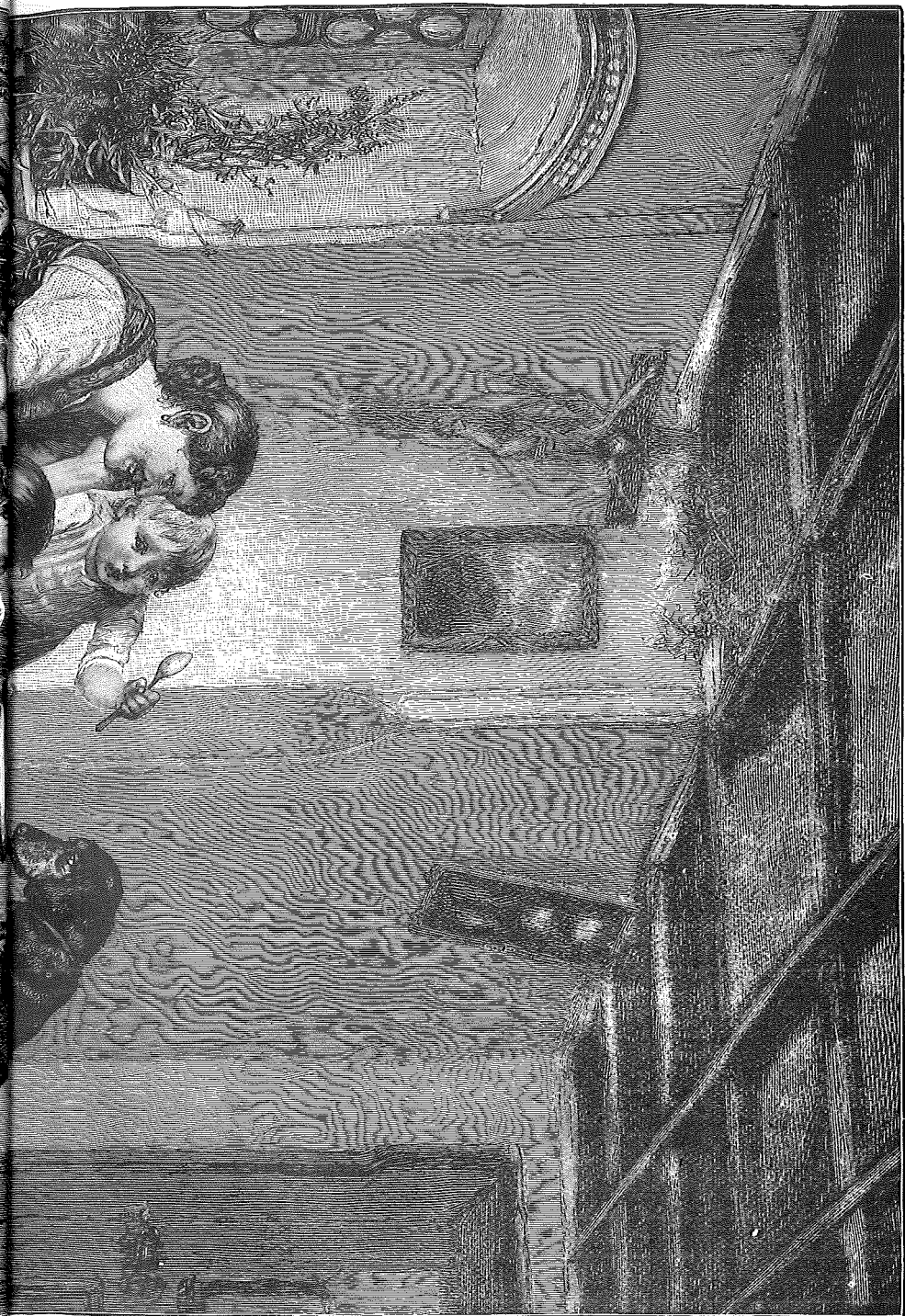
„Ja!"

„Bed du, hvor han er?"

En ruden gieft.

Adolf Beck, München

„Ja“, svarede Eglantine, „jeg kan ikke lype.“

„Saa skal du føre os did.“

Eglantine reiste sig og saa ham fast i øinene.

„Nei“, sagde hun rolig.

Presten ryttede hende voldsomt. Pigen bed læberne sammen, for at ikke en klage skulde undslippe hende, og saa op mod den blaa himmel.

„Nu vil vi ikke vide af noget løv! Skynd dig nu“, raabte underofficeren. „Ser du disse pistoler, du lille? Du behøver forøvrigt ikke at gaa med. Sig, hvor presten er, ellers — — —“ han hævdede sin arm.

Hun slog øinene ned, men svarede ikke.

„Svar blot!“ sagde den soldat, som først havde taget hende i forsvar. „Du behøver jo ikke at sige sandheden“, tilspøiede han hvistfende. „Nævn blot et sted, saa faar du gaa.“

„Tal nu!“ raabtes der.

Hun hævdede atter hovedet, og hendes klare stemme gav gjenlyd mellem træstammerne, idet hun prisfede og tilbad den frelser, som kanske snart vilde hente hende hjem til sit rige.

Ikke længe efter laa Eglantine udstrakt paa græsbanen. Øinene var lukkede, men rosentransen sad endnu om hendes hoved. Et skud havde strakt hende til jorden. Hun var død. Soldaterne havde fjernet sig.

Nogle bønder, som havde hørt skuddet, kom til stoven og fandt den lille martyr liggende saaledes.

Da den gamle bedstefar fik vide, hvad der var hændt Eglantine, samlede han endnu sine kræfter saavidt, at han kunde slæbe sig op til stoven, for endnu engang at se sin kjære lille pige. Hendes grav kom til at blive deroppe mellem bøgetræernes skygge, og Nabaut, hvis liv hun reddede, bad længe ved den, inden han atter drog ud paa en af disse sine rejser, hvorunder han saa utallige gange havde seet døden under øinene.

„Vor lille rose er vandret forud til et bedre hjem i himmelen“, sagde han ved afskeden med den gamle.

„Hun vil der ikke længe behøve at vente paa mig“, svarede denne.

En maaned senere var den gamles lille hus jevnet med jorden og han selv dømt til galeierne, fordi han havde været behjælpelig ved en hugenotprests flugt.

Men inden Ludvig den 15des soldater havde kunnet udføre denne dom, havde dødsengelen befriet den fromme mands sjæl fra jordelivets besvær.

Hans venner begravede ham i bøgelunden ved siden af Eglantine. Barnet og oldingen var vandrede bort for at prise sin Gud i hans evige herlighed.

(Børnetidende.)

Sølvtraaden.

Agnes havde ofte leet, naar hendes mor havde bebrejdet hende for hendes hang til fornøjelser, fjas og pynt. „Man maa fryde sig ved livet i sine dages vaar“, havde hun altid svaret, og naar hendes fromme mor hver søndag aften tog bibelen for at læse evangeliet eller en salme, saa Agnes adspredt ud af vinduet paa gaden, hvor hendes veninder gik forbi til dansehuset; hun hørte da ikke mere paa det, som moderen læste; thi hendes tanker fløi derhen. Endelig havde hun da ogsaa uden videre erklæret, at hun vilde gaa med, og da moderen satte sig derimod, sneg hun sig hemmelig bort.

Dette havde været begyndelsen; saa gik hun oftere og gjorde alle slags bekendtskaber. Tilfældt fik hun breve fra hovedstaden, hvor livet skulde være saa herligt. Snart fik hun ogsaa tilbud om en god tjeneste i et fint hus. Moderen talte først mildt og siden strengt, samt forbød hende den brevveksling. Men en dag forbandt Agnes, reiste hemmelig til hovedstaden og tiltraadte

tjenesten. Nu skrev hun fuld af glæde til sin mor og var beruset af det nye, herlige liv. Men moderen bad for hende i det fjerne hjem.

Agnes „frydede sig nu ved livet i sine dages vaar“, som hun saa ofte havde ønsket; enhver søndag, som hun var fri, gik hun med sine veninder til dansehuset og dansede til langt paa nat. Herflabet bekymrede sig ikke videre om hende, naar hun ellers gjorde sin pligt; der var ogsaa andre piger i det rige hus, som morede sig; hvorfor skulde denne smukke pige sidde hjemme?

Da blev Agnes pludselig syg, hun var en kold vinteraften kommen hjem varm af dansen, og næste morgen kunde hun ikke staa op. Det var nervefeber, sagde lægen. Herflabet blev bange for smitte, og hun blev straks bragt paa sygehuset. Der laa hun da stille i store smerter og blev pleiet af en diakonisse, der med sin hvide hue saa saa venlig ud, som om det skulde være hendes mor. En nat drømte Agnes en forunderlig drøm: Hun vandrede paa en øde, ensom landevei, solens hede straalere brændte, og hun følte en brændende tørst; da saa hun pludselig en kilde og ilede derhen, men hun kunde ikke naa den. En fin sølvtraad var udspændt lige foran, og saa sin den end var, kunde hun dog ikke rive den over; hun anstrængte sig alt, hvad hun kunde, men forgjæves, — og saa vaagne hun ud-mattet.

Den følgende nat drømte hun atter, at hun var paa den samme vei; hun led af hunger og slæbte sig hen til et styggefuldt træ, fuldt af de herligste frugter; men ogsaa her var den samme sølvtraad hende i veien. Hun brast i graad og vaagne.

Den tredje nat drømte hun, at hun gik langs en mørk gang; pludselig stod hun foran en port, over hvilken var skrevet „Paradis“. En inderlig længsel betog hende efter at komme ind igjennem denne port; men den hvide sølvtraad var der igjen; hun

tumlede tilbage og hørte en stemme sige ganske tydelig: „Det første hvide haar, som din mor har faaet af sorg over dig, skiller dig stadig fra ro, fred og lykke!“ Da raabte Agnes høit: „Min mor, min mor!“ og sant bevidstløs i en heftig feber. Uger derefter slog hun øinene op — ved sengen sad hendes mor. Agnes's øine søgte straks efter moderens haar, og med forfærdelse saa hun, at enkelte hvide haar trak sig mellem de sorte. Hendes øine fyldtes med taarer, mat hævede hun haanden og strøg langsomt over moderens haar; men denne sagde venlig: „Du kjender mig dog, kjære barn? Se mig dog ind i øinene; det haar deroppe er ikke mere værd; i den nat, da du forlod mig, kom det første hvide haar; men vi vil ikke tænke mere paa det nu, da jeg har dig igjen.“

Men Agnes skjulte hulkende sit ansigt ved moderens bryst. O, den sølvtraaden, der var den. „Tag mig med hjem igjen, kjære mor, kun hos dig vil jeg altid være og stille med dig og pleie dig. Gud har reddet mig ved en drøm; en sølvtraad har hentet mig hjem igjen; den skal ikke mere skille mig fra dig, men binde mig fast til dig — den skal være naadens sterke redbningsbaand.“

To gutter.

To gutter, Thomas og Gerhard boede i en by. De var gode venner og brugte ofte at lege sammen; især var det almindeligt, at de legte ring, slog tøndebaand foran sig og sprang med disse henad veien, helst i bakker.

En dag løb de saa nær efter hverandre ned ad en bakke. Gerhard kom saaledes til at løbe Thomas overende og faldt selv over ham. Thomas sprang op og begyndte at skrige og vilde slaa Gerhard. Denne forsøgte ikke at slaa igjen; men tog op af sin lomme endel rosiner og puttede disse i munden paa Thomas. Da blev Thomas ganske skamfuld over en saadan godhed og rødmede ved tanken paa sin opførelse; ikke et ord sagde han om, at han havde slaaet sig.

Børn! Holdt fred med hinanden, saavidt det naar til eder.

Unge riddere.

Mra Stavanger fortæller: Under en frygtelig storm i november var en liden pige paa 7 aar gaaet paa skolen i byen. Hun havde sit hjem indover stykkerne paa veien til Godalen, og da hun gik om eftermiddagen, var det noksaa pent veir. Hjemme laa moderen tillsammans syg og hørte stormen tube og saa mørket faldt paa — men den lille kom ikke.

Ja, hvad var her saa at gjøre — sende de to smaagutter efter hende?

Ja, der blev ingen bedre raad, og de to smaa brødre, en paa 6 og en paa 8 aar, drog afsted for at finde hende. Men de kom helt frem uden at finde søsteren og tog paa tilbageveien, tunge om hjertet. De brak sig hver sin liden gren af et lidet træ, og med denne gik de og strøg langs grøften og veikanten og af og til græd de, naar stormen vilde kaste dem om.

Men de tapre gutter lønnes med held; thi kommen forbi Nylund, der hvor uveiret tog haardest, fandt de sin lille søster ved veikanten under gjerdet.

Hun havde vundet hertil, men havde „gjemt sig her, for hun kunde ikke faa puste i den skrækelige stormen, og saa vilde hun sidde der, til der ikke var mere storm.“

Nu satte det unge selskab sig atter i bevægelse, men kommen paa bakken, som bærer ned til Søilandsstykket, tog stormen i, saa den lille blev ræd og skreg. De satte sig nu alle ned under gjerdet en stund, men veiret blev ikke bedre. Den største gut fandt da paa at trække af sig trøien og svøbte smaapigens hoved ind i, og haand i haand ankom da børnene til sit hjem. Gutterne havde begge mistet sine huer og den mindste ogsaa fodtøiet.

Det var tapre smaagutter dette og ærefuldt det, de gjorde, saa ærefuldt, at alle smaagutter, og store ogsaa, bør prente det i huskommelsen.

(Besp.)

Opløsning paa geogr. gaade i nr. 14.

Samar, Rauma.	1. Samar.
	2. Altona.
	3. Moldau.
	4. Ugram.
	5. Ravenna.

Billedgaade.

m

ERS

1

DER

